

3. En ljusglimt i ett mörkt hav

“Man finner inte lyckan i en evigt leende himmel utan i de alldeles små detaljer som våra liv består av.”

Jag älskar mitt hemland. Jag älskar att bo i ett välfärdssamhälle där jag kan känna mig trygg. Jag älskar årstiderna och kontrasten mellan dem, men det jag har svårt att älska är mörkret. Det börjar efter midsommaren, kommer krypande i september, blir större i oktober och är störst i november. Som en vindpust kommer det och släcker den lilla ljusglimt jag har inom mig.

Jag är en estetisk person. Jag är dessutom högkänslig och påverkas därför starkt av årstider och väder. Jag ser saker i min omgivning som andra inte ser och tar in alla uttryck: jag ser förhållandet mellan olika färger, vet hur de fyra årstiderna doftar och märker även de minsta förändringarna i min omgivning. Allt detta gör att vintermörkret är svårt för mig. Jag tycker om vintern och har egentligen ingenting emot lite mörker så länge det finns snö. Men utan snön är det svårt att orka vara glad då man lever inuti en tjock, grå dimma som aldrig tycks lättas. Varje morgon stiger jag upp och öppnar gardinerna i hopp om att se ens en glimt av det gyllene solljuset, för att istället mötas av ett stort mörker.

Hösten är vacker då naturen målar träden i de finaste färgerna. Men i november, då alla löv har fallit, då juleljusen ännu är långt borta och då vinterkylan kommer krypande, känns mörkret överväldigande stort. Att leva i novembermånaden är som att ständigt leva i svartvitt

eller som att någon målat över naturen med grått. Som den estetiska person jag är blir det tungt att inte finna estetiken någonstans. Vad finns det för vackert då allting är monotont, uttryckslost och saknar harmoni? Var kan man hitta livsglädjen då djuren knappt syns till, då blommorna vissnat och då fågelsången tystnat för länge sedan?

Det är tungt att vakna i mörker, att gå till skolan i mörker och att gå hem från skolan i mörker. Solen har gått i ide, precis som jag också gärna skulle göra. Ibland vaknar den och för en kort stund återfinns mitt hopp och den lilla ljusglimten inom mig gnistrar till. Ljusglimten slocknar hastigt och lyckan är kortvarig då nästa dag är lika grå som de tidigare dagarna, och alla dagar efter det.

Jag försöker vara positiv, klara av vardagen, försöker orka. Om jag bara kunde krypa ner under ett stort varmt täcke och hållas där tills ljuset hittar tillbaka, eller så kunde jag åka utomlands och lämna mörkret bakom mig? Förstås går det inte. Man kan varken fly undan sina problem eller försöka ignorera dem. Tyngden på ens axlar kommer alltid att finnas där vare sig man vill det eller inte och förr eller senare är man helt enkelt tvungen att inse att det enda sättet att få den att försvinna är att ta tag i den tunga lasten och kasta bort den.

I år vill jag vara annorlunda. Jag vill inte vara ledsen konstant, för det är tungt. Jag vill finna glädjen i alla de små sakerna istället. Precis som lottans aforism under krigstiden säger så kan vi inte finna lyckan i en evigt leende himmel. För himlen mår också dåligt ibland.

Jag måste bara göra sådant som jag njuter av. Kanske unna mig en extra chokladbit i veckan, gå på bio eller mysa framför ett tänt ljus. Spendera tid med nära och kära, gå på fester och

bara njuta. Jag kan inte helt bortse från mörkret, för det kommer att finnas där som den tjocka dimman det är. Istället måste jag leva med det vid min sida och kanske i framtiden lära mig att hitta något vackert i allt det gråa.

“Man finner inte lyckan i en evigt leende himmel utan i de alldeles små detaljer som våra liv består av.” Så lyder en lottas aforism under krigstiden. Precis som på en stor stjärnhimmel, uppstår lyckan inte ur själva himlen utan ur alla de små glittrande stjärnornas kontrast till den. Och av dem finns det så oändligt många att de alltid lyser starkare än mörkret, oberoende hur överväldigande mäktigt det än verkar vara.